

VENDIM
Nr. 62, datë 31.7.2017

NË EMËR TË REPUBLIKËS
SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	kryetar i Gjykatës Kushtetuese		
Vladimir Kristo	anëtar i	“	“
Fatmir Hoxha	anëtar i	“	“
Gani Dizdari	anëtar i	“	“
Besnik Imeraj	anëtar i	“	“
Fatos Lulo	anëtar i	“	“
Vitore Tusha	anëtare e	“	“

me sekretare Belma Lleshi, në datën 27.6.2017, mori në shqyrtim në seancë plenare, mbi bazë dokumentesh, çështjen me nr. 30 Akti, që u përket:

KËRKUES: Sulejman Habibi

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Bashkia e Tiranës, Avokatura e Shtetit, Përmbaruesi Gjyqësor Privat

OBJEKTI: Shfuqizimi si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë i vendimit nr. 526, datë 18.10.2016, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 4, 15/2, 17, 18, 33/1, 43, 44, 131/f, 134/1/i dhe 135/1 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; neni 6 i Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut; nenet 27, 28, 29 dhe 30 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatoren e çështjes, Vitore Tusha, mori në shqyrtim pretendimet me shkrim të kërkuarit, i cili ka kërkuar pranimin e kërkesës, parashtrimet me shkrim të subjektit të interesuar, Bashkisë së Tiranës, i cili ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Me vendimin nr. 4909, datë 7.10.2015, Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë ka vendosur: “*Pranimin e kërkesëpadisë së paraqitur nga paditësi Sulejman Habibi. Detyrimin e palës së paditur Bashkia Tiranë që të shpërbëjë për interes publik pasurinë nr. 4/681, Z. K. 8150, vol. 42, faqe 250, të llojit “truall”, me sipërfaqe 50 m², e regjistruar në ZVRPP-në Tiranë në emër të paditësit Sulejman Habibi. Detyrimin e palës së paditur Bashkia Tiranë, që të dëmshpërblejë paditësin Sulejman Habibi në vlerën 2.856.300 lekë. Ky vendim është titull ekzekutiv në kuptim të nenit 510/a të KPC-së dhe është drejtpërdrejt i ekzekutueshëm nga Zyra e Përmbarimit nga momenti që ai merr formë të prerë*”. Sipas këtij vendimi rezulton se ai ka marrë formë të prerë pasi nuk është ankimuar.

2. Ankuesi, Bashkia e Tiranës, ka paraqitur ankim kundër vendimit të mësipërm në datën 23.10.2015. Me vendimin nr. 110 akti, datë 10.11.2015, Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë ka vendosur mospranimin e ankimit, si i paraqitur jashtë afatit, duke arsyetuar se në seancën gjyqësore për shpalljen e vendimit ka qenë i pranishëm përfaqësuesi i këtij subjekti.

3. Në datën 20.1.2016, përmbaruesi gjyqësor ka nisur procedurat për ekzekutimin e vendimit, duke i dërguar palës debitore lajmërim për ekzekutimin vullnetar dhe më tej ka vijuar edhe me procedurat e ekzekutimit të detyrueshëm. Me shkresën e datës 1.3.2016, përmbaruesi gjyqësor ka urdhëruar vendosjen e masës së sekuestros konservative në llogarinë e palës debitore, kurse me

shkresën e datës 20.7.2016 ka urdhëruar bllokimin e llogarisë së palës debitore pranë Degës së Thesarit Tiranë në zërin shpenzime në zërin art. 602.

4. Me vendimin nr. 34, datë 16.3.2016, Gjykata Administrative e Apelit ka vendosur mospranimin e ankimit të paraqitur ndaj vendimit nr. 110 akti, datë 10.11.2015, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë, me arsyetimin se ky ankim është paraqitur jashtë afatit ligjor 5-ditor.

5. Me kërkesën e datës 3.10.2016, Bashkia e Tiranës i është drejtuar Gjykatës së Lartë për pezullimin e ekzekutimit të vendimit nr. 34, datë 16.3.2016, të Gjykatës Administrative të Apelit. Sipas dosjes gjyqësore të kërkesës për pezullim, e kërkuar për qëllime të këtij shqyrtimi, nuk rezulton i administruar rekursi i paraqitur në Gjykatën e Lartë, por vetëm një informacion i nxjerrë nga sistemi i menaxhimit të çështjeve të kësaj gjykate, sipas të cilit është regjistruar një rekurs me palë Bashkinë e Tiranës dhe Sulejman Habibin dhe objekt rivendosjen në afat.

6. Me vendimin nr. 526, datë 18.10.2016, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë në dhomën e këshillimit ka vendosur: *“Pezullimin e ekzekutimit për zbatimin e vendimit nr. 34, datë 16.3.2016, të Gjykatës Administrative të Apelit Tiranë, që ka lënë në fuqi vendimin nr. 4909, datë 7.10.2015, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë.”*, me arsyetimin se kërkesa përmban shkaqe nga ato që parashikon neni 479 i Kodit të Procedurës Civile (KPC).

II

7. **Kërkesi Sulejman Habibi** i është drejtuar me kërkesë Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*), sipas objektit, duke paraqitur këto shkaqe në mënyrë të përmbledhur:

7.1. *Është cenuar parimi i sigurisë juridike.* Gjykata e Lartë ka anashkaluar dhe nuk ka pasur parasysh urdhërimet dhe dispozitivin e vendimit gjyqësor të formës së prerë nr. 4909, datë 7.10.2015, duke anashkaluar edhe të gjitha pasojat ligjore që ka sjellë ky vendim.

7.2. *Është cenuar standardi i gjykimin nga një gjykatë e caktuar me ligj.* Vendimi nr. 4909, datë 7.10.2015 ka marrë formë të prerë dhe nuk është ankimuar në Gjykatën e Apelit, për rrjedhojë ndaj tij nuk ka rekurs. Ndryshe nga sa ka vendosur Gjykata e Lartë në dispozitivin e vendimit të pezullimit, vendimi nr. 34, datë 16.3.2016, i Gjykatës Administrative të Apelit nuk ka lidhje me themelin e gjykimin dhe nuk është shprehur në lidhje me vendimin nr. 4909, datë 7.10.2015, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë. Kontrolli i Gjykatës së Lartë duhej të kufizohej vetëm në drejtim të ligjshmërisë së vendimeve të ankimuara, ndërkohë që ajo gjykatë ka arritur në një konkluzion të ndryshëm nga Gjykata e Apelit, duke cenuar parimin e gjykatës së caktuar me ligj. Procesi në marrjen e vendimit të pezullimit vjen në kundërshtim me nenin 479 të KPC-së dhe është i parregullt në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës.

7.3. *Është cenuar standardi i arsyetimit të vendimit gjyqësor.* Vendimi i Gjykatës së Lartë nuk plotëson këto kërkesa. Ai është jokohërent dhe ka përplasje mes fakteve në lidhje me vendimet në të cilat është bazuar.

8. **Subjekti i interesuar, Bashkia e Tiranës**, në parashtrimet me shkrim drejtuar Gjykatës ka parashtruar sa vijon:

8.1. Pretendimet e kërkesit kanë të bëjnë me mënyrën e zbatimit dhe të interpretimit të ligjit, të cilat nuk përbëjnë juridiksion kushtetues nëse nuk shoqërohen me cenimin e të drejtës për një proces të rregullt ligjor. Kërkesi ka argumentuar gabim pretendimet në kërkesë, për rrjedhojë nuk legjitimohet *ratione materia*.

8.2. Pretendimi për cenimin e standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor është i pabazuar. Referuar vendimit të Kolegjit Administrativ ai përmban palët ndërgjyqëse, objektin e padisë dhe disponimet e gjykatave më të ulëta. Ai është mbështetur vetëm mbi faktet që janë paraqitur dhe përmban edhe bazën ligjore. Ky vendim nuk mund të shkojë më tej, për shkak se nuk është një vendim përfundimtar, që nënkupton se i është përgjigjur vetëm kërkesës së paraqitur nga Bashkia e Tiranës.

8.3. Në lidhje me pretendimin për cenimin e standardit të gjykatës së caktuar me ligj, Kolegji Administrativ e ka zbatuar me rigorozitet atë, pasi vendimi i marrë prej tij është bazuar në një procedurë të parashikuar saktësisht në ligj, për rrjedhojë pretendimi është i pabazuar.

III Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimimin e kërkesës

9. Gjykata vëren se kërkuksi legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të neneve 131/1/f dhe 134/1/i të Kushtetutës dhe *ratione temporis*, në kuptim të nenit 71/a, shkronja “b”, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, pasi kërkesa është paraqitur brenda afatit ligjor 4-mujor nga konstatimi i cenimit.

10. Në lidhje me legjitimimin *ratione materia*, neni 131/1/f i Kushtetutës parashikon se individ mund t’i drejtohet Gjykatës Kushtetuese për gjykimin përfundimtar të pretendimeve të tij për cenimin e së drejtës kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, pasi të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike për mbrojtjen e kësaj të drejte. Kontrolli i ushtruar nga Gjykata Kushtetuese, përfshirë edhe rastet e shkeljes së të drejtave të individit nga një proces i parregullt ligjor, është një kontroll subsidiar, që do të thotë se individ duhet t’i ketë shteruar mjetet dhe rrugët e tjera ligjore. Shterimi nënkupton se kërkuksi duhet t’i shfrytëzojë në shkallët e sistemit gjyqësor të gjitha mjetet e lejueshme dhe mundësitë procedurale për vendosjen në vend të të drejtave të pretenduara të shkelura. Mjetet ligjore shterojnë kur, në varësi të rrethanave të çështjes, rregullat procedurale nuk parashikojnë mjete të tjera ankimi (*shih vendimet nr. 1, datë 25.1.2010; nr. 17, datë 16.5.2011, të Gjykatës Kushtetuese*).

11. Gjykata ka vlerësuar se Kushtetuta duhet interpretuar në atë mënyrë që të ketë kuptimin më të arsyeshëm dhe të frytshëm të mundshëm. Duke qenë se mbrojtja kushtetuese ka një funksion *subsidiar*, ajo mund të kërkohej vetëm për një vendim përfundimtar, të çfarëdolloj forme, që përmbyll procesin gjyqësor. Dhunimi i së drejtës për një proces të rregullt ligjor, e garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, mund të pretendohet në këtë Gjykatë vetëm pasi të shterohen të gjitha mundësitë e ofruara nga sistemi i apeleve dhe kjo vlen edhe në rastet kur procedurat gjyqësore paraprake çojnë në një rëndim të mëtejshëm ose në tejzgjatjen e dhunimit të kësaj të drejte (*shih vendimin nr. 28, datë 23.6.2011, të Gjykatës Kushtetuese*).

12. Gjykata, bazuar në aktet e dosjes gjyqësore të administruar prej saj, vëren se edhe pse Gjykata e Lartë është vënë në lëvizje për të shqyrtuar një rekurs që ka të bëjë me rivendosjen në afat të së drejtës së ankimit dhe jo me themelin e mosmarrëveshjes, në dispozitivin e vendimit të pezullimit ajo shprehet për pezullimin e zbatimit të vendimit nr. 4909, datë 7.10.2015, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, i cili ka zgjidhur në themel mosmarrëveshjen mes palëve dhe ka marrë formë të prerë. Edhe pse objekt i kërkesës në shqyrtim është një vendim pezullimi i Gjykatës së Lartë, Gjykata vlerëson se kjo çështje paraqet veçanti, për arsye se, në kuptim të nenit 131/1/f të Kushtetutës, ky vendim ka sjellë pasoja, duke penguar ekzekutimin e vendimit gjyqësor të formës së prerë. Në vlerësimin e Gjykatës askush nuk mund të pengojë ekzekutimin e vendimeve gjyqësore të formës së prerë, përfshirë edhe gjykatat, në qoftë se ato nuk janë të autorizuar nga ligji. Për sa më sipër, Gjykata vlerëson se kërkuksi legjitimohet edhe *ratione materia* për të vënë në lëvizje këtë gjykim kushtetues.

B. Për pretendimin e cenimit të parimit të gjykatës së caktuar me ligj dhe atij të sigurisë juridike

13. Sipas kërkesës, Gjykata e Lartë ka anashkaluar e nuk ka pasur parasysh urdhërimet dhe dispozitivin e vendimit gjyqësor të formës së prerë nr. 4909, datë 7.10.2015. Duke vendosur pezullimin e këtij vendimi pa pasur një rekurs kundër tij, Gjykata e Lartë ka cenuar parimin e sigurisë juridike dhe të gjykatës së caktuar me ligj. Sipas kërkesës është cenuar, gjithashtu, edhe standardi i arsyetimit të vendimit gjyqësor, pasi vendimi i Gjykatës së Lartë është jokohërent dhe ka përplasje mes fakteve në lidhje me vendimet në të cilat është bazuar.

14. Gjykata ka vlerësuar se një nga elementet e procesit të rregullt ligjor, sipas nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së, është edhe shqyrtimi i çështjes nga një gjykatë e caktuar me ligj. Ky element karakterizohet nga funksioni i saj gjyqësor, që ka të bëjë me zgjidhjen e çështjeve nga organe të ngarkuara

me ligj për të dhënë drejtësi. Përveç këtij kushti, këto organe duhet të shqyrtojnë dhe të vendosin për çështje që janë në kompetencë të tyre gjatë një procesi të zhvilluar mbi një procedurë ligjërishit të përcaktuar dhe në pajtim me rendin juridik. E drejta e çdo pale për t'u dëgjuar në seancë përpara një gjykate kompetente dhe të caktuar me ligj nënkupton që gjykata të ketë juridiksion për të gjykuar çështjen dhe që kompetenca për të vendosur për të t'i jetë njohur nëpërmjet ligjit (*shih vendimin nr. 2, datë 22.1.2014, të Gjykatës Kushtetuese*).

15. Gjykata, bazuar në aktet e dosjeve gjyqësore (të themelit dhe të kërkesës për pezullim), konstaton se kundër vendimit nr. 4909, datë 7.10.2015, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, me të cilin është vendosur pranimi i kërkesëpadisë së paraqitur nga kërkuuesi, është paraqitur ankim nga subjekti i interesuar Bashkia e Tiranës, i cili, me vendimin nr. 110 akti, datë 10.11.2015 të po asaj gjykate, është konsideruar si i paraqitur jashtë afatit ligjor. Kundër këtij vendimi (për mospranimin e ankimit) subjekti i interesuar ka paraqitur ankim në Gjykatën Administrative të Apelit, e cila, me vendimin nr. 34, datë 16.3.2016, ka vendosur sërish mospranimin e tij si të paraqitur jashtë afatit ligjor 5-ditor të parashikuar për ankimin e vendimeve të veçanta. Kundër këtij vendimi të Gjykatës së Apelit, Bashkia e Tiranës ka paraqitur rekurs në Gjykatën e Lartë, ku ka ngritur pretendime në lidhje me llogaritjen e afateve ligjore për llogaritjen e ankimit, duke kërkuar edhe ndryshimin e vendimeve të mësipërme nr. 110, datë 10.11.2015, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë dhe nr. 34, datë 16.3.2016, të Gjykatës Administrative të Apelit. Bashkë me rekursin, subjekti i interesuar ka paraqitur në Gjykatën e Lartë edhe kërkesë për pezullimin e ekzekutimit të vendimit nr. 34, datë 16.3.2016, të Gjykatës Administrative të Apelit Tiranë. Pasi ka marrë në shqyrtim këtë kërkesë, Gjykata e Lartë ka vendosur pranimin e saj.

16. Nga përmbajtja e vendimit të pezullimit rezulton se për sa i takon vendimmarrjes së gjykatave të zakonshme në lidhje me çështjen, Gjykata e Lartë i referohet vendimit nr. 4909, datë 7.10.2015, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë dhe atij nr. 34, datë 16.3.2016, të Gjykatës Administrative të Apelit Tiranë, të cilin në pjesën arsyetuese e referon si vendimi që ka lënë në fuqi vendimin nr. 4909, datë 7.10.2015, ndërkohë që këto dy vendime u përkasin vendimmarrjeve të ndryshme të gjykatave të faktit. Ndërsa vendimi nr. 4909, datë 7.10.2015, ka të bëjë me themelin e mosmarrëveshjes mes palëve, vendimi nr. 34, datë 16.3.2016, i referohet ankimit kundër vendimit nr. 110, datë 10.11.2015, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, që nuk ka pranuar ankimin kundër vendimit nr. 4909 si i paraqitur jashtë afatit ligjor. Më tej, në dispozitivin e vendimit, Gjykata e Lartë shprehhet: "*Pezullimin e ekzekutimit për zbatimin e vendimit nr. 34, datë 16.3.2016, të Gjykatës Administrative të Apelit Tiranë, që ka lënë në fuqi vendimin nr. 4909, datë 7.10.2015, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë*". Nga sa më sipër, Gjykata vëren se edhe pse Gjykata e Lartë është vënë në lëvizje për shqyrtimin e një rekursi që kundërshton një vendim gjyqësor, i cili është shprehur në lidhje me respektimin e afateve ligjore të ankimit, ajo ka vendosur pezullimin edhe të vendimit gjyqësor që ka shqyrtuar themelin e mosmarrëveshjes mes palëve, i cili i përket një procesi gjyqësor të ndryshëm nga ai që është në shqyrtim në Gjykatën e Lartë. Duke vepruar në këtë mënyrë, Gjykata e Lartë ka tejkaluar kompetencat e saj ligjore në kundërshtim me parimin e gjykatës së caktuar me ligj.

17. Gjykata vlerëson se duke u shprehur për pezullimin e ekzekutimit të një vendimi gjyqësor të formës së prerë, i cili nuk është objekt ankimi dhe shqyrtimi para saj, Gjykata e Lartë ka cenuar, në këtë mënyrë, edhe parimin e sigurisë juridike, i cili, mes të tjerash, garanton qëndrueshmërinë e vendimeve gjyqësore të formës së prerë, si edhe besueshmërinë e individit të shteti, institucionet e tij dhe tek aktet që ato nxjerrin. Në rastin e vendimeve gjyqësore të formës së prerë, siguria juridike lidhet me faktin se kur gjykata ka vendosur përfundimisht për një çështje, vendimi i saj nuk duhet të vihet në dyshim. Pra, kur vendimi ka marrë formë të prerë, ai është i detyrueshëm për palët, trashëgimtarët e tyre, për personat që tërheqin të drejta nga palët, për gjykatën që ka dhënë vendimin dhe për të gjitha gjykatat dhe institucionet e tjera (*shih vendimin nr. 2, datë 29.1.2016, të Gjykatës Kushtetuese*).

18. Në përfundim, Gjykata vlerëson se pezullimi nga Gjykata e Lartë i një vendimi themeli që ka marrë formë të prerë, pa pasur një rekurs nga palët kundër tij, është një vendim arbitrar, që vjen në kundërshtim me ligjin dhe njëkohësisht cenon parimin kushtetues të gjykatës së caktuar me ligj dhe atë të sigurisë juridike.

19. Lidhur me pretendimin për cenimin e parimit të asyetimit të vendimit të Gjykatës së Lartë, Gjykata vlerëson të mos e marrë në shqyrtim atë për sa kohë që më sipër ka konstatuar se procesi i zhvilluar në atë gjykatë ka cenuar të drejtën për një proces të rregullt ligjor.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 131/1/f dhe 134/1/i të Kushtetutës, si dhe të neneve 71/a, 72 e vijuese të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë", të ndryshuar, më shumicë votash,

VENDOSI:

- Pranimin e kërkesës.
 - Shfuqizimin si të papajtueshëm me Kushtetutën të vendimit nr. 526, datë 18.10.2016, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë.
 - Dërgimin e çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Lartë.
- Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.
- Anëtarë: Bashkim Dedja (kryetar), Vladimir Kristo, Fatmir Hoxha, Gani Dizdari, Besnik Imeraj, Fatos Lulo
- Anëtarë kundër: Vitore Tusha

MENDIM PAKICE

1. Në çështjen me kërkuar Sulejman Habibi nuk ndaj të njëjtin qëndrim me shumicën për pranimin e kërkesës dhe shfuqizimin e vendimit të Gjykatës së Lartë, pasi në vlerësimin tim Gjykata duhet të kishte vendosur moslegjitimitimin e kërkuar, në kuptim të nenit 131/1/f të Kushtetutës.

2. Sipas kësaj dispozite kushtetuese, individ mund t'i drejtohet Gjykatës Kushtetuese për gjykimin përfundimtar të ankesave për shkeljen e së drejtës kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, pasi ka shteruar të gjitha mjetet juridike për mbrojtjen e kësaj të drejte. Në kuptim të nenit 131/1/f të Kushtetutës, mbrojtja kushtetuese ka një funksion përfundimtar, që do të thotë se mund të aplikohet vetëm në lidhje me vendime për të cilat kanë marrë fund procedurat gjyqësore. Prandaj, shkelja e të drejtave kushtetuese për një proces të rregullt ligjor mund të pretendohet në këtë Gjykatë vetëm pas ezaurimit të të gjitha mundësive që ofron sistemi i padive dhe i apeliemeve (*shih vendimin nr. 10, datë 09.5.2005, të Gjykatës Kushtetuese*).

3. Shterimi i mjeteve të ankimit në gjykatat e zakonshme është një kusht, i cili bën të mundur juridiksionin kushtetues për shkelje të të drejtave themelore për një proces të rregullt. Në këtë mënyrë, ky rregull përbën një aspekt të rëndësishëm të parimit se procedura e zgjidhjes së ankesave individuale përpara Gjykatës Kushtetuese është plotësuese e gjykimin në gjykatat e zakonshme lidhur me mbrojtjen e të drejtave kushtetuese (parimi i subsidiaritetit) (*shih vendimin nr. 23, datë 4.11.2008, të Gjykatës Kushtetuese*). Çështja e shterimit të mjeteve juridike përbën kusht paraprak që duhet përmbushur nga kërkuar, që do të thotë se individ përpara se t'i drejtohet Gjykatës Kushtetuese, duhet të vërtetojë se ka përdorur të gjitha mjetet ligjore të njohura nga ligji dhe të mjaftueshme për të rivendosur të drejtat e shkelura. Shterimi i mjeteve juridike nënkupton se kërkuar duhet të shfrytëzojë në rrugë normale mjetet juridike, të cilat janë të përshtatshme, të disponueshme dhe efikase për një çështje konkrete (*shih vendimin nr. 17, datë 16.5.2011, të Gjykatës Kushtetuese*). Vetëm pasi

individët të kenë konsumuar edhe shkallën e fundit të kontrollit gjyqësor të zakonshëm, këto vendime mund të kontrollohen nga Gjykata Kushtetuese nga pikëpamja e kushtetutshmërisë së tyre. Mbi këtë bazë bëhen objekt shqyrtimi në Gjykatën Kushtetuese ato çështje gjyqësore të paraqitura nga individët për shkeljen e të drejtave të tyre, pasi vendimi i gjykatës ka marrë formë të prerë dhe nuk ekzistojnë më mjete dhe rrugë ligjore për mbrojtjen e këtyre të drejtave.

4. Në kuptim të sa më sipër vlerësoj se në rastin konkret nuk ndodhemi përpara një vendimi përfundimtar as nga pikëpamja formale, as nga ajo substanciale, çka do të legjitimonte kundërshtimin e tij para Gjykatës Kushtetuese. Sipas nenit 479 të Kodit të Procedurës Civile, Gjykata e Lartë pezullon ekzekutimin e vendimit kur: a) ekzekutimi i menjëhershëm i vendimit do të sillte pasoja të rënda e të pariparueshme; b) pala që ka bërë rekursin depoziton garanci materiale që siguron ekzekutimin e vendimit. Vendimi për pezullimin e ekzekutimit ka karakter të përkohshëm dhe efektet e tij zgjasin deri në dhënien e një vendimi përfundimtar nga gjykata në lidhje me rekursin e paraqitur ose deri në dhënien e një vendimi tjetër që mund të ndryshojë masën e dhënë. Vendimi i kundërshtuar i Gjykatës së Lartë nuk shprehet për themelin e mosmarrëveshjes mes palëve dhe në ndryshim nga sa arsyeton shumica, as për nga efektet e tij nuk mund të barazohet me një vendim përfundimtar.

5. Edhe pse Gjykata e Lartë në rastin konkret ka marrë në shqyrtim dhe ka pranuar kërkesën për pezullim, pavarësisht se ishte vënë në lëvizje në bazë të një rekursi për rivendosjen në afat të së drejtës së ankimit, ky vendim nuk ka sjellë asnjë pasojë në lidhje me vendimin e themelit të çështjes që ka pranuar kërkesëpadinë e kërkuarit. Po ashtu, vlerësoj se kërkuari nuk ka pasur asnjë pengesë ligjore që t'i drejtohej Gjykatës së Lartë, në mënyrë që ajo vetë të merrte masat për të korrigjuar vendimin e saj në rast se do të vlerësonte se ishte para një rasti të tillë.

6. Për të gjitha argumentet e mësipërme, vlerësoj se kërkuari Sulejman Habibi nuk legjitimohet *ratione materiae* për t'iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese, në kuptim të nenit 131/1/f të Kushtetutës.

Anëtare
Vitore Tusha